

ХРИСТИЯНСКИ. СЪВЕЩАНИЕ

НЕЗАВИСИМЪ ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНЪ ВЕСТНИКЪ

Излиза седмично подъ уредбата на редакционенъ комитетъ

Годишниятъ абонаментъ на вестника е 80 лв. въ предплата. Отдѣленъ брой струва 3 лв. За странство двоенъ абонаментъ.

Обявления на IV стр. по 5 лв. отдѣлно за заглавие, подписъ, дата и всѣка останала дума по 2 лв.

Всичко, що се отнася до вестника — статии и пари, се праща на адресъ: Редакция в. „Съветникъ“, ул. „Търновска“ 5, гр. Варна.

Редакторъ свещ. К. Кожухаровъ

Телефонъ № 477.

Областенъ епархийски съборъ.

Дѣлото, на което сж призвани да служатъ енорийскитѣ добротворно-просвѣтни братства у насъ, е дѣло свято, Божествено. То буди въ душата на искрено вѣрвашия християнинъ мили чувства и свѣтли мисли. То прелива настроенята отъ душа въ душа, за да стопли, вдѣхнови и импулсира къмъ християнски подвигъ и вѣрово съзнание. То озарява живота и сочи пътя къмъ Христа, къмъ вѣчната правда и небесна радостъ.

И поради това, въ православнитѣ енорийски добротворно-просвѣтни братства трѣбва да лѣхти духътъ на оная възвишена любовъ, за която нѣма граница, ни предѣлъ, на оная кротостъ, която смирява гордия духъ, на онова търпение, което буди пламененъ възторгъ и на оная общность, която синовно съединява всички въ Господа Исуса Христа. Тукъ сж изключени егоистичнитѣ настроения, житейската гордостъ и пагубното славолубие. Вредни и пакостни сж за дѣлото Господне надменността, злобата, завистьта и праздниятъ шумъ. Въ Господа Исуса Христа всички трѣбва да бждемъ непритворни братя и сестри, пламенни и въодушевени работници, смѣли и решителни борци за християнска правда, редъ, законность и истина.

Така ние разбираме дѣлото, на което трѣбва да служатъ енорийскитѣ добротворно-просвѣтни братства у насъ.

По нареждане на св. Варненска Митрополия, на 30 Септември т. год. бѣ свиканъ въ гр. Шуменъ първия областенъ съборъ на православнитѣ братства отъ диоцеза на Варненско-Преславската Епархия. Инпозантиенъ, отлично посетенъ и добре организиранъ въ квартирно отношение, тоя първи по рода си съборъ обещаваше да бжде една внушителна манифестация на евангелскитѣ лозунги, въ името на които сж основани у насъ споменатитѣ по-горе братства.

Заседанията траяха три дни. Открити отъ Високопреосвещенія Епарх. Архиерей г. г. Симеона, тѣ бѣха ръководени отъ Негово Високопреосвещенство св. Ст.-Загорския Митрополитъ г. г. Павла. Хвала на тоя действително мждъръ нашъ Архиерей, който даде на по-стария

си съборъ, както и на тоя, що възглавява историческата Доросто-Червенска епархия, добъръ примѣръ на кротостъ, търпение, жестъ, обективность и толерантность въ дѣлото на събора.

Високото съзнание у съборнитѣ, напуснали домъ и семейство, за да се отзоватъ на повика за нравственъ възходъ и религиозенъ подемъ, иде да докаже, колко навремененъ бѣ тоя съборъ и съ какви сладостни надежди се очакваха неговитѣ решения. Отличнитѣ пѣкъ приветствия на почти всички обществени институти и организации у насъ говорятъ, съ какъвъ трепетъ и надежденъ погледъ нашето общество търси да намѣри пътя къмъ религиозно-нравствената обнова въ загубелия отъ егоизъмъ и слабостъ вѣрие нашъ животъ.

Твърде отраденъ фактъ! Сладостенъ шепотъ на повратъ къмъ Христа!

Обаче, нека не забравяме, че енорийскитѣ добротворно-просвѣтни братства сж единъ „обододостъръ мечъ“, който единаво може да бжде полезенъ на църковното дѣло, но и твърде вреденъ за религиозната съвестъ на вѣрующитѣ християни. Зависи въ какви рѣше ще бжде вложенъ и какъ ще се действа съ него. Това не единъ пѣкъ е признавано и отъ видни ръководители на братствата у насъ.

Поради това, нека бждемъ искрени и признаемъ, че съборътъ въ Шуменъ не даде ония резултати, които съ право се очакваха отъ мнозина. А така става винаги, когато коя и да е идея се опошли и изгражда върху скрити намѣрения, задни цели и партизански нагони. Да се конкретизираме.

Идеята да се свика общъ съборъ на православнитѣ братства въ гр. Шуменъ за братско единение, опознаване и взаимно сътрудничество е повече отъ похвална и желанна. Но, подета отъ лица съ отровена отъ партизанство душа, тая идея се изроди и изложи на присмѣхъ, а ведно съ нея — понижиха се и авторитета на духовнитѣ лица. Като се почне отъ съставяне програмата на събора, избирание бюро и комисии, мине се къмъ провѣрка на пълномощията, дебатитѣ, въ които се чувствуваха натискъ, преиначаване на изказани мисли и липса на сво-

бода, та се стигне до крайния резултатъ — избора, а следъ него и прословутата съ разни хуморески братска трапеза, т. е. отъ начало до края на събора бѣ прокарана една червена нишка на най-грубо партизанство, което смути душата на мнозина иначе благочестиви и преданни християни. Това партизанство бѣ тѣй очевидно, че то се забеляза дори и отъ най-проститѣ хора.

Скрѣбта се увеличава още повече, като се вземе предъ видъ, че и двама отъ Архиерейтѣ бѣха пленници на това партизанство. Въ своето увлечение, тѣ забравиха, че сж блюстителни на Църквата и че рушатъ съ поведението си дѣлото, което желаятъ да закрепятъ и разширятъ.

Поради това, дѣлото на православнитѣ енорийски добротворно-просвѣтни братства въ Варн. Преславската Епархия бѣ подринато въ основитѣ си. Въмѣсто духовно сцепление, създадох се елементи на още по-големъ бждаши раздори. Защото, въ събора нѣмаше духъ на правда и законность, а имаше егоизъмъ, страсть, злоба и ненавистъ на едни къмъ други. И така, съборътъ на православнитѣ братства свърши катастрофално, поради неумението на неговитѣ идеолози да се издигнатъ надъ своитѣ страсти.

Такова е признанието на всички интелегентни среди въ Шуменъ, пѣкъ и на ония, които стоятъ далечъ отъ дрязгитѣ, що се насаждатъ отъ сектантското дружество „Богъ и България“, както и на самитѣ християни, които дойдоха, видяха и си отидоха съ болка на душа.

А ето що пише св. Писание: „Горко вамъ, които притуряте къща, къмъ къща които присъединявате нива къмъ нива, тѣй че за другитѣ не остава място, съкакъ само вие сте заселени на земята“. (Ис. 5:8).

„Бждете единомислени помежду си; не мислете за себе си високо, а носете се смирено; не дѣйте се има за мждри“. (Римл. 12:16).

„По голѣмитѣ между васъ да ви бжде слуга; защото, който пръвъзнесе себе си, ще бжде униженъ; а който се смири, ще бжде издигнатъ“. (Мат. 23:11, 12...)

„Горко на свѣта отъ съблазнитѣ, защото съблазни трѣбва да дойдатъ: обаче горко на оногova човѣка, чрезъ когото съблазнь дохожда“. (Мат. 18:7).

„Не ставайте съблазнь ни

за иудеи, ни за елини, ни за Църквата Божия“. (I Кор. 10:32).

„Ние никому съ нищо не туряме прѣпятъ; за да не се опорочи служението ни“. (2 Кор. 6:3).

Свещ. Ан. Поповъ — с. Лозница

Вавилония.

Покрай голѣмитѣ придобивки въ военно, просвѣтно, религиозно, търговско, фабрично, техническо и т. н. отношения, малката България, нека не ѝ е завидно, направи презъ половинъ вѣковно си съществуване и две голѣми крачки по отношение „религиозното сектанство“ и „модернизма“. Още съ първитѣ дни на свободната ни държава, въ насъ безредно нахлѣтах отрицателнитѣ прояви на Запада, съ зародилитѣ се въ него интернационални учения на научия Марксизъмъ, Комун., Анархизъмъ, Толстоизъмъ, а така сждо и религиозното сектанство на Адвентизма, Теософията, Масонството и много други, а въ най-ново време у насъ и Дъновизма. Ведно съ това, повѣя вѣтра на тѣй нареченото „Модерно вѣрие“. Всичко, що на западъ остаряваше като новостъ, въ насъ идеше като модерно. И почнахме да се „модернизираме“ въ всѣко отношение. Модернизирахме градове, села, пѣктища; съобщения, училища, религиозни убеждения, животъ, нрави, обичаи, облекло, етикети, семейство, производство и т. н., че на всѣка крачка, където и да се обърнемъ, ще се сблъскаме съ „модернизъмъ“. Модернизъмъ, който унищожи всичко, шо ни напомня за старото Българско изкуство въ всевъзможнитѣ отрасли на миналата епоха. А следъ нещастнитѣ войни, тоя модернизъмъ се оформи въ грубо безбожие и жалка епикурейщина. Уби се всѣко чувство на страхъ и отговорность предъ Бога, унищожи се понятието за чиста съвестъ, изгуби се вѣра въ всѣко добро, въ държава и общественъ редъ. Даде се преднина на всичко онова, което ни затрива като разумни твари. Отпуснаха се юздитѣ на всички човѣшки похоти, затѣна се въ пленичеството на наслаждението, развърза се звѣра въ човѣка. Изчезна всѣка вѣра въ задгробна отплата на човѣшкитѣ дѣла. Забравихме кое е доброто и кое е злото. Търсимъ само хлѣдъ и зрелища! Вървимъ по пѣтежитѣ на Вавилонъ, името на който се взема за символъ на идолопоклонство, суевѣрие, развратность, разкошность и религиозна отпадналость; името означаващо „Смешение“, въ каквото сме изпаднали днесъ за единъ кратъкъ периодъ на свободно съществуване. Смехиме нашето здраво съ западното гнило така, што то задоволихме „вопиющата“ нужда отъ команджииници, като ги създадохме чрезъ държавенъ законъ и ведно съ алкоолизма, подъ опеката сждо на закона, ги разрешихме на хора съ низки инстинкти, страсти и човѣшки слабости. Създадох се варнететата, кабаретата, еротически каплица, където хората отъ високитѣ върхове на нашето общество, та дори до низшитѣ, задоволяватъ изискванията на звѣр.

въ човѣка. Жената стана отново робиня на скотската похотливост, робиня, каквато бѣше в езическия миръ и която, благодареніе на християнската религия, бѣ извадена и турена господарка на дома и тѣлото си. Днесъ отъ „модернизъмъ“ тя се връща въ щцата тиня, тиня, въ която забрави домъ, сѣмейство, деца, грижи и задължения къмъ отечество и нация. Подведе се подиръ учения и проповѣди на Дъновисти, свободномислящи и т. н., които съ единъ замахъ искать да реформирать устоитѣ на сѣмейството въ насъ така, щото въ единъ късъ периодъ всѣки човѣкъ, въ лицето на всѣка срещната жена, да вижда собствената си такава, безъ всѣкакви задължения отъ негова страна (както е въ болшевишкия рай). Отдохме до краенъ предѣлъ. Следъ като се пригоди тѣлото на българката за уморителнитѣ къчления на модернитѣ танци, „естетично“ я разголиха, скъсиха политѣ, „хигиенично“ я подстригаха и фризираха и ѝ казяха: „Ти си пригодена за вечна наслада и любовъ“. Ти имашъ пълното право въ всички служби, да си на горното и долно стъпало въ обществото и за това ще получишъ „разнообразие“. А за да избегнешъ задълженията като: майка, домокиня, съпруга, да може да бждешъ вѣчната посѣтителка по театри, концерти, кинотеатри, увеселения и на всѣкъде, кждето има смѣхъ, развлечения, разтукъ и любовъ, да не бждешъ робиня на мъжа, трѣбва безмилостно да убивашъ всѣки зародишъ въ тебе на човѣкъ чрезъ „абортъ“. И наистина модерната жена, а и не модерната, се вслушватъ въ тоя зловещъ свѣтъ. Днесъ абортитѣ въ села и градове зачестиха. До като преди години тѣ бѣха рѣдкост, осжждани отъ обществено мнение и свѣсть, днесъ сж „модерностъ“. Днесъ, съпрузи и съпруги сѣло, безъ свѣтъ, сами водятъ акушерки, баби и лѣкари за екзекуция на „престъпника зародишъ“. Поведе се безпощадна война срѣщу децата. Тѣ станаха немелателни, както въ вишитѣ общества, така и въ народнитѣ маси. „И до като други, много силни и много голѣми народи, казва Е. Спространовъ, се стараятъ да насърчатъ дѣтерождението, ние искаме да го убиемъ. Оня, който говори така, не е човѣкъ, не е патриотъ, не е гражданинъ. Той е извергъ. Сѣмейството е благословено, бракътъ задължителенъ. Всѣки човѣкъ трѣбва да мине презъ брака да създаде наследници. Това е дългъ и човѣшки, и патриотически, и националенъ.“ А православната ни църква учи: „че бракътъ е едно отъ седемтѣхъ тайнства на новия завѣтъ, тайнство, споредъ което мъжа и жената при доброволното имъ съгласие, тържествено обещаващъ, че ще иматъ по между си взаимна любовъ, въ предѣлитѣ на християнското учение, ще съхраняватъ съпругеския съюзъ и възпитаватъ „раждащитѣ“ се отъ тѣхъ дѣца въ благочестието и учението на православната източна църква“. Да, но свободната любовъ и модерното време не желаятъ моралъ, нравствена сила и здраво по-

коление. А за това време говори преди повече отъ около 1890 години апостолъ Павелъ: „Ще дойде време, когато човѣцитѣ не ще търлятъ здравето учение, но, водени отъ своитѣ похоти, ще си насѣбератъ учители да имъ гаделичкатъ слуха; тѣ ще отвърнатъ слуха си отъ истината и къмъ басни ще се обърнатъ.“ Да, дойде време, когато държавници, общественици и народъ не желаятъ, нито помислятъ да се повърнатъ къмъ здравето, моралното, нравственото и спасително учение на голготския мъченикъ Исус Христу. Похотливостта е пунала корени въ всички общества среди. Появиха се учители, които дразнятъ, гъделичатъ слуха човѣшки, тикатъ го главоломно къмъ сребролюбие, гордостъ, лакомия, неблагодарностъ, непримиримостъ, клѣветничество, невъздържаностъ, предателство и т. н. „Всички добиха изгледъ на благочестие, а отъ неговата сила отречени.“ И до като въ една Унгария се създадохъ строги закони, цѣлящи нравственото запазване на нацията, докато въ една Испания не се позволяватъ къситѣ поли и голѣмитѣ деколтета, докато въ Италия се създадохъ цѣли отряди за борба съ циничното, порнографята, истъчненія развратъ, явнитѣ и тайни еротически капища, докато въ Швеция, Дания, Финландия и всички северни страни морала е на висока точка, въ насъ се понижи и понижава. Ни-

ма въ насъ нѣма една жельзна ржка, която да насочи църква, училище, казарма, администрация и пр. въ правия пътъ, да извлече народа отъ тая тиня? Да въдвори редъ по всичкитѣ линии на истинското културно издигане? Нима ще трѣбва да вървимъ въ пътя на изчезналитѣ отъ епикурейско наслаждение и религиозно-нравствена отпадналостъ народи: Египетъ, Асирия, Вавилония, Атина и Римъ? Нима никой общественикъ не ще се нагъби съ тежката задача, да наказва строго всѣкой виновникъ за израждане на нацията ни? Да изгони Дъновисти и пр. „исти“, които рушаятъ здравия патриархаленъ устой на българското сѣмейство? Да закрие комарджийници, кръчми, кабарета, вариетета, тайнитѣ и явни капища на бога Ерота? Да, който обича България, има жельзната воля, нека стегне собствената си нация, защото тя отива на загиване. Нека спре порнография и порнографическа литература на безбожни моралисти. Да тури ржка на всичко безчестно, що изсмуква жизнения сокъ на държавата и народъ. Да възпита новото поколение въ аѣра и отговорностъ предъ Бога и държава, да създаде отново съвестъ въ него. Да дисциплинира мъжа като надежденъ гражданинъ, съ воля, съвѣсть и честъ, а жената — истинска майка на здравъ, жизненъ народъ. Стига Вавилония.

е: презрень чернокапецъ, чувствувайки се чужденецъ подъ собствената си стрѣха. Тажень е неговия животъ. Съ своето положение, свещеника най-малко или почти никакъ не дразни звѣра въ народа, а е далъ ухо на това, що иска човѣшкия мравунякъ. Той знае, че е покоренъ слуга на народа. Но той знае и това, че всички хора иматъ еднакви човѣшки права и че всички сж равни като личности. После, жена се знае и това, че канцеларии, кабинети и кабинетни покои сж едно, а живата действителностъ е друго. Въ тая имено действителностъ, пастиря е черния работникъ срѣди неукни и мълчаливи люде.

Пжтътъ, що е изминалъ българ. свещеникъ, е дългъ и охладенъ съ изплакани сълзи на майка — робиня! И, тоя „буренясаль“ друмъ, го е направилъ „каторжникъ“ въ живота, заради родъ, честъ, звѣра и народи ностъ.

Ако има нѣщо, което пазн обществото и дори самия престъжникъ поправа и го преражда въ други човѣкъ, то все пакъ е единствено законътъ Христовъ, който се проявява въ съзнанието на собствената съвестъ (о. Зосима). Кой обаче, извлеча тоя законъ отъ Евангелието и го предава на хората? Безспорно народния пастирь, следователно, той се язвава като спиралка на развалата, що убива човѣшката душа и животъ. Значи, свещеника върши една отъ най-важитѣ задачи на житейското поприще.

Днесъ, когато свѣтътъ тѣне въ развратъ, когато душата се мачка въ разтление, пита се, кой наддига гласъ противъ тая най-голяма опасностъ? По край малкото фантери ъ и църквата, на чело съ дрипавия и окъсанъ чернокапецъ. Съ колкото сили, срѣдства и умѣние разполага българ. свещеникъ, той се стреми да пласира своя трудъ за спасението на другитѣ.

— Да, той се грижи за другитѣ, защото това е неговата жизнена задача, обаче, кой се грижи за него? Ако има страна, въ която духовенството най-малко или же никакъ не се зачита, това е имено България, дѣто се зачита демагогията отъ най-низка проба.

Въ насъ съществува едно положение, а имено: всѣки смѣта себе си за важна единица, а другитѣ за ничтожни нули!

Българското свещенство, както подчертахме, е организирано — и то има свой съюзъ. Но когато управата на тоя съюзъ се яви нѣкъде да иска нѣщо за опросялото свещенство, то вмѣсто извѣстно удоволверение, се предѣква все едно: „не може, и вие сте „много“; тежите на държавния бюджетъ“... и все за попа нѣма и не бива. Нѣщо повече, нашия съюзъ влезе въ числото на 19-вѣхъ съюза, за да му се притенатъ на помощъ при нужда, но и тукъ фалшъ. Никога деветнадесетѣхъ не сж обелвали ни дума за халь и материално положение на свещеника. **Тогда?** Привиденъ е трудътъ за нашето положение и на онѣзи, които направяватъ кормилото църковно. Политическиѣ фактори не хаятъ, защото

СЪЮЗЕНЪ ЖИВОТЪ.

Българскиятъ народенъ пастирь.

Всички съсловни организации въ България се управляватъ отъ централни органи, които иматъ прямата задача да направляватъ, организиратъ, подпомагатъ и защищаватъ членувашитѣ. Всѣка отдѣлна организация не е нищо друго, освенъ едно голѣмо сѣмейство, управлявано отъ избраници, т. е. организацията е едно акционерно сдружение, основано на опознаване себе си и ближния, и чрезъ колективния умъ и трудъ, да се разработва богатството на човѣшкото сърдце за подобрене живота на всички хора: чрезъ колективизма се разбиватъ каменитѣ души и се разтопяватъ леденитѣ сърдца. — За тая имено цѣлъ се организира и свещенството въ България.

Но, българскиятъ народенъ пастирь, захвърленъ вѣчно доле въ низинитѣ на живота: изоставенъ, забравенъ, презрень, директи самъ изходъ за своето съществуване, е като че ли сетния изцедкъ на нуждното. Въ парламентарна, на площада, въ политическия клубъ, въ съвременното училище — отъ тамъ и въ обществото, той (свещ.) безцеремонно се мачка, обезличава, безъ да се дава смѣтка, че и той е единъ отъ факторитѣ, що има право на животъ и зачитане. Обаче, потъналъ въ живото огнище на идеализмъ и творчество, гадателъ на хорскитѣ мисли; загриженъ надъ участъта на беднитѣ хора — на беззащитнитѣ и

унизенитѣ, българскиятъ народенъ пастирь, като фенеръ въ тъмнината, дава насока на хорския животъ и на всички, които сж обърнали живота на особенъ разгуленъ пиръ. Той броди по неудачни пжтища съ наболеда и смазана отъ скръбъ душа! Наметналъ дрехата на служенето — народу и Богу, той блузумно и незабелязано къса единъ по единъ своитѣ дни, безъ да претендира за онова, що му се пада. Често неговата душа болезнено се свива заради хорската изнемога и нещастие. Наметналъ дрехата на нѣмотията, страданияето и мизерията, той чертае своята зла сждба!

Да, това е обгорѣлия ликъ на селския енор. свещеникъ, който, далечъ отъ всѣкаквъ „комфортъ“ и „градско гъмжило“, върши къртовска работа въ областъта на своето призвание. Опрень до рамото на народа, носейки кръста на правдата и свѣтлината, той импулсира сърдцето на „забравенитѣ“. По чукари, жбери и далечъ отъ цивилизовани центрове, селския свещеникъ самъ създава такива, като става учителъ на себе си и на другитѣ. Съ лице страдалческо и измъчено, той всичко сподѣля, само да се твори широка струя на културата и прогреса въ селото. Съ въздишки и наболялостъ, нар. пастирь прокллина всички онѣзи, които сж се отчуждили отъ народа и сж избѣгали далечъ: де се чуе само шуртенето на порой отъ „живи хора“. Да, той е самотникъ, захвърленъ въ сивината на една плачевна срѣда! Сюжета на неговата история

Жизнеописание Митрополита Охридско-Пловдивскаго Натанаила

(Автобиографични бележки)

(26)

Благодарение на тоя мой отговоръ, Екзархическото началство издѣйствува щото гражданското централно въ Цариградъ правителство да поиска отъ мѣстната власть да се произнесе она за поведението ми. Мѣстната Охридска власть, безъ да знаа азъ, отпратила въ Цариградъ своето мнѣние въ моя полза. Имено съ словата: Таквъ миренъ владика не е бивалъ другъ пжтъ въ Охридъ. Оня нито е замѣшанъ, нито се мѣша въ нѣкакви политически работи, е вѣренъ поданикъ на Царството, со всички мирно живѣе и изпълнява християнскитѣ нужди. (Забѣлжвамъ, че азъ съ каймакминитѣ живѣехъ много дружелюбно, по арнауското: беса — бесь).

И така, исканията Али-Сайбъ-пашови се осуетиха и веднага слѣдъ смъртта на умъртвенитѣ Султанъ-Азиса, когато азъ бѣхъ въ Битоля, телеграфически му дойде уволнение отъ валиалкътъ; а азъ останахъ спойно въ епархията си до 10 августъ 1877 год., когато се начина вѣщъ послѣдната руско-турска война.

Щомъ се провъзгласи войната, азъ получихъ отъ Светжта Екзархия, по правителствена заповѣдъ, телеграфъ, безъ друго и незабавно да стана и да тръгна за Цариградъ. Това повикване ме турна въ голѣмо затруднение, какъ да постъпя, щото да не дамъ съмнѣние на народа, а на турцитѣ и гърцитѣ — да интригуватъ, че азъ оставамъ за всегда

Епархията. За това нѣщо друго срѣдство не измислихъ, освенъ да увѣрявамъ, и християнското и турско население, че викамъ съмъ въ Цариградъ вѣрмено, и то за увѣрението на това оставихъ всичко, архиерейски свещени одежди и нѣща, както и библиотеката, кореспонденцията по церковно иерархическо дѣло, заедно съ всичката покжциена. Азъ взехъ съ себе само най-потрѣбното денонощно облѣкло и нѣколко книги за четене. Азъ се страхувахъ да не би по нѣкаквъ начинъ да стана причина, щото турцитѣ да напакостятъ на Охридскитѣ жители и въобще на християнското население, толкова повече, че турцитѣ ме смѣтаха за московецъ, а Битолскитѣ валия Али Сайбъ-паша явно говореше на турцитѣ: „О Деспотъ хакикатъ московъ папазъ“, защото когато отивахъ при него, не се навеждавахъ прѣдъ него да ко-

ленича и да зимамъ полата му (дрѣхата му) да я цѣлувамъ, както направи, въ присѣдствието ми, другъ единъ отъ нашитѣ български владии.

И така като оставихъ всичко, що имахъ въ митрополията, слѣдъ наплжтственното молебствие къмъ Бога и святаго Климента, на 10 августъ 1877 год. тръгнахъ за Цариградъ. Като пристигнахъ въ Цариградъ, поставихъ се подъ надзоръ на Екзархическото Началство.

Въ Цариградъ азъ често посѣщвахъ кантората на Христа Тѣпчичецова, въ Бал-Капанъ, когато единъ денъ, като отидохъ тамо, синтъ на покойниъ Христа, Стоянчо, ми каза че единъ отъ правителственитѣ шпиони (чешити) дошълъ при него, носящъ една записка съ три имена: **Раковскій, Епископъ Натанаилъ и Николай Мироновичъ Тошкови,** и запиталъ Стоянча за епископъ Ната-

партизанското озлобление и екробатчлукъ сж вземали върхъ въ тѣхъ и вмѣсто обществени дейци имаме обществени паразити... При това положение, ние виждаме свещеника самъ — изолиранъ, безъ нѣкой даже да се съща за него. А за хули и клевети се намиратъ „приятели“ да го чернятъ, присъще свойство въ характера на българина. Въ това направление се възпитава и младото поколение.

Кажете тогава за Бога, вие, които смѣтате свещеника като факторъ за преуспѣването и спасението на родина, народъ и общество, какъ може тоя „изгнаникъ“ въ собствената си държава да реди своя животъ, за да бжде полезенъ? Вие, които го дерижирате, и му давате по една просешка троха, какво мѣсто сте му отредили? И има ли поне йота отъ мисль за неговото излизане отъ това благо на унижението, въ което е захвърленъ?

Крайно време е да се помисли и за тоя народенъ труженикъ. Той не е нѣкаква случайностъ въ свѣтъ, за да се третира като животно. Не по сипвайте съ пепель душата му!

Каква остра мжка различава мисльта на тоя клетникъ! И, изправенъ предъ труптъ на минали неравни борби и спомени, той сж мжка преживява своитѣ дни. Нѣщо бжде душата: заличенитѣ пжтеки на минала дейностъ!

И все пакъ, тоя чака справедливата преценка отъ „върховетѣ“, за да му улекне (уви!) и се разбули черната нощъ, що скривава живота му.

Той чака, потъналъ въ надежди, защото знае, че се намира между „святѣ“. Той чака зората на своето освобождение отъ хули, мизерия, нисости и незачитане.

— Той чака своя свѣтъ денъ. — Но кога, о Боже!...

свещ. Хар. Балтовъ.

Срамно, но фактъ.

На 1 Юлий г. г., следъ църковень отпускъ, отидохъ въ с. Х., за да чуя мнението на тамошня свещеникъ, като по-старъ отъ мене, върху нѣкой интересувачи ме църковни въпроси.

Пристигнахъ въ селото. Срегнахъ ме се съ събрата. Но, тъй като отдавна не бѣхме се виждали, а и разговоръ ни бѣ улекателенъ, не забелязахъ какъ премина деня. Вечеръта останахъ да пренощувамъ у събрата си. До късно презъ нощъта разговаряхме върху своето окаяно положение. Тежко и мжчно ни бѣ.

„Сутринтъ, още въ 3 часа единъ гласъ ме събуди. Слушамъ нѣкой да вика: „дядо попе, дядо попе!“ Другартъ ми се пробуди. Гледамъ селянинтъ се приближи до постелката му (понеже креватъ нѣма) и му каза: „Ти вчера ми се оплакаше, че нѣмашъ брашно. Ако искашъ, ела да ми жѣнешъ днешъ. Ще имамъ, и други работници. Вечеръта ще ти дамъ брашното.“

Съ притаенъ дѣхъ азъ очаквахъ да чуя отговора на събрата.

„Имамъ гостъ, каза той, та не мога да дода. Но ще пратя попадията и децата“.

На сутринтъ се сбогувахме. Тръгнахъ за село съ разбита отъ мжка душа. И си думамъ: нима това е възможно? Нима свещеникътъ, тоя носител на най-чисти и свежи идеали, наставникъ на Божествени истини, ръководителъ къмъ нравствена обнова, може да изпадне до положението на най-окаянъ беднякъ, да бжде приравненъ съ най-обикновенитѣ работници, да ляга и да става безъ парче хлѣбъ? Нима оня, който трѣбва да бжде авторитетъ и ръководна личностъ въ село, бива да се подлага на такива унижения?

Срамно наистина, но неоспоримъ фактъ. Сждбата на повечето селски свещеници е незавидна и окаяна. Като че ли тѣ сж отъ другъ свѣтъ и за другъ животъ. Малцина или почти никой не може да разбере тѣхната болка. Хвърлени тамъ долу въ низинитѣ на живота, безъ помощъ, бащинско съчувствие и подкрепа, тѣ изживяватъ дни на горестъ и мжка.

Неволио си споминхъ, че тамъ горе, на меки кресла и въ удобни държавни квартири, уютно наредени, наши бащи и братя въ Христа се наслаждаватъ изобилно отъ благата на живота. Охолни, обезпечени и

когато не сж на служба, въ довольство и безгрижие, тѣ отдавна сж забравили и не си споминатъ, че въ низинитѣ на живота тѣхни синове и братя гннатъ въ ужасна мизерия и едва преглъщатъ коравия си залькъ, че за тѣхъ нѣма ни отдихъ, ни почивка и че живота, тъй грубъ и несправедливъ, ги е смазаль и израниль.

Жалка ирония на сждбата! Единъ пиршествува, дава пари подъ лихва, храни близки и далечни свои роднини, винаги доволенъ и постоянно околентъ, а други — мѣкнатъ тежкия яремъ на своята мизерия, где съ свито стѣ болка сърдце, где съ видимо смущение отъ нарушената Христова правда, на която всички еднакво сж призвани да служатъ.

Кому е нужно това страдание? Кажете, за да го засилимъ и умножимъ. Свещеникътъ не е човѣкъ. Той е същество презрѣно и недостойно за по-друга участъ. За него мнлостъ нѣма. Длъженъ е да слуша и изпълнява дори и тогава, когато другъ му бърка въ джеба. Защото, страданията сж неговия жребий, а неволята — неговия постоянень другарь.

Какъ да не е срамно всичко това?!

Свещ. С.

ОБЩЕСТВЕНИ

П. Черняевъ.

Пълень фалиментъ на просвѣтната дѣйностъ на Св. Синодъ.

Св. Синодъ биль констатираль, че свършилитѣ семинария или свещеническо училище, макаръ и да имали завършено богословско образование, не били добре запознати нито съ значението на пастирското служение, нито съ църковния редъ и богослужбена практика, и затуй задължава заанапредъ всички кандидати отъ тѣзи училища, желаещи да приематъ духовень санъ, да държатъ предварително *специаленъ изпитъ*. Отъ такъвъ изпитъ ще се особобождатъ само онѣзи, които иматъ висше богословско образование.

Тази разпоредба на Св. Синодъ е една лоша присжда да досегашната училищна работа въ семинариитѣ и свещеническитѣ училища, управлявани вече десетки години отъ сжщия Св. Синодъ.

Още когато Св. Синодъ постанови постепенното закриване на Бачковското свещеническо училище по мотиви, че възпитаницитѣ на това училище „нѣмали добра подготовка“ и не били годни даже и за свещеници по селата, още тогава той призна, че прѣска пари на вѣтъра и не може да уреди едно правилно и целесъобразно обучение на бждещитѣ наши свещеници. Сега, обаче, когато подъ сжщия знаменателъ ж подведени и семинариитѣ, които вече се не закриватъ, както Бачковското училище, но се оставятъ да изхвър-

лятъ „неподготвенъ“ персоналъ и вредното тѣхно дѣйствие се отпарирва отъ Св. Синодъ само съ единъ „специаленъ изпитъ“, и то само за онѣзи, които желаятъ да станатъ духовни лица, а другитѣ „немили не драги“ се пуцатъ безконтролно въ живота, — сега вече фалиментътъ на просвѣтителната политика на Св. Синодъ е пълень.

Защо семинариитѣ и свещеническитѣ училища не даватъ подготвени лица за свещеници? Ето: тѣ се учатъ въ специални сгради отъ цензованъ учителски персоналъ, начело на който сж поставени за по-голяма гаранция монаси — трима архимандрити и единъ епископъ, всѣка година държатъ изпити, на които присъствуватъ синодални пратеници, въ повечето случаи митрополити, а най-малко епископи, питомцитѣ на тѣзи училища, при този строгъ синодаленъ режимъ, получаватъ добри зрѣлостни свидетелства, и то отъ името на Св. Синодъ, и о, чудо! всичко това било само „праздна Мара тжпанъ била“ и сега Синодътъ вече не одобрява своята досегашна работа и нарежда новъ специаленъ изпитъ!

Но кой ще произвежда този изпитъ и по каква програма?

Преди всичко цѣлия сегашенъ съставъ на Св. Синодъ е виновенъ, за да стигнатъ работитѣ до този редъ. Трима отъ синодалнитѣ архиереи сж били ректори на „неподготвенитѣ семинаристи“, а четвъртия — синодаленъ пратеникъ! Секретарьтъ, под-секретарьтъ и началникътъ на културно-просвѣтното отдѣление въ Св. Синодъ сж дългогодишни учители на

„неподготвенитѣ семинаристи“, оставатъ, значи, отъ синодалната палата незамѣсени въ тази каша само началникъкъ на бюджетно-контролното отдѣление Протодиякънъ М. Цѣтковъ и бившия директоръ по доставка на вощька, а сега касиерь, г. Анг. Стояновъ. Тѣ ли ще произвеждатъ изпита? Но даже и въ такъвъ случай, тѣ сж само двама. Ще трѣбва къмъ тѣхъ, безъ друго, да се командирова и останалия свободенъ чиновникъ въ Св. Синодъ — агронома, за да се слоби тричленна изпитна комисия. Само такъвъ изпитъ е възможно за семинариститѣ, следъ койтр тѣ, навѣрно, ще схванатъ „важността и значението на своето пастирско служение“.

Ако ли пакъ Св. Синодъ възнамѣрява да отнесе този изпитъ къмъ митрополититѣ, ние сме въ правото да запитае, на основание на кой законъ се върши това?

Епархийскитѣ заседатели, свещеници съ срѣдно образование, питомци на сжщитѣ духовни семинарии, дори на съкратения курсъ духовни училища, на какво основание ще изпитватъ сега свършилитѣ семинаристи? Даже епархийскитѣ митрополити съ какво право ще провѣрватъ подготовката на семинариститѣ, когато съ изключение само на едного (старецътъ Симеонъ) всички останали сж били или ректори, или учители, или синодални пратеници на сжщитѣ? Остава, следователно, или да се отпѣни този изпитъ, или да се изпратятъ семинарскитѣ питомци въ Кюстендилъ, при единствено неотговорния въ тази галиматия и свободния отъ всѣка друга църковна работа Епископъ Иларионъ Нишавски, той да произведе този изпитъ. Ние сме увѣрени, че той ще бжде полезенъ на Св. Синодъ въ приложение на окръжнитѣ негови наредби и ще оправдае заплатата, която — безъ да работи получава.

Само такъвъ изпитъ е възможенъ въ духа на замисленото отъ Св. Синодъ.

Но нека оставимъ настрана шегитѣ! Семинариитѣ и свещеническитѣ училища, които изваждатъ негодни дори за свещеници въ селата питомци, веднага трѣбва да имъ се удари ключъ. Излишни сж средствата, които тъй щедро държавата харчи за тѣхъ. Какво е това културно-просвѣтно отдѣление въ Синода, какви сж тѣзи ректори, съ що се занимаватъ тѣзи учители? Разпуснете ги, господа! Тѣ не постигатъ цѣльта, не оправдаватъ довърнето, незаслужаватъ средствата и злоупотребяватъ съ времето на децата и на тѣхнитѣ родители — цѣли четири или шестъ години! И заанапредъ тѣзи училища ще изхвърлятъ „неподготвени“ за свещеници лица, защото никаква мѣрка не се предприема, за да бждатъ тѣ подобрили, и заанапредъ, значи, ще се прѣскаатъ пари за она, дето духа, а Синодътъ ще подбира своитѣ кандидати за свещеници чрезъ свой особенъ изпитъ и всичко ще се счита, че е въ редъ!

Но де е гаранцията, че отъ този синодаленъ изпитъ ще излизатъ подобри свещеници, че изпита нѣма

наила, като прибавилъ, че правителството го дири. Стоянь казалъ на шлюнина, че епископъ Натанаилъ нѣма, а има митрополитъ Натанаилъ. Това лично като чухъ отъ Стояна, въ кантората му, на Балъ-Капанъ, върнахъ се въ екзархийский домъ, гдѣто намирамъ Негово Блаженство Екзарха Иосифа и негово прѣвосвѣщенство Панарета Пловдивскога, които умислено ме посрѣщаха и безъ да ми кажатъ нѣщо си. Ако и да усѣждахъ, коя бѣше причината на тѣхното умислюване, съ което ме посрѣщаха, ала прѣсторихъ се, че нищо не разбирамъ, и като си излѣзнахъ, отидохъ си на квартирата.

Въ този исти денъ, около 10 часа по турски, подиръ обѣдъ, посѣтихъ прѣвосвѣщеннаго Панарета. Стѣдъ като прѣменихъ нѣколко разговори по църковни и религиозни работи, Негово Прѣвосвѣщенство начна да

подхвърля, че сме всички въ опасностъ, и слово по слово да заобичаея по фенерски, до гдѣ достигна до прѣдметътъ, който се коснуваше до мене, но явно нѣщо не изказа. Азъ поискахъ отъ него да се произнесе явно и ясно, безъ всѣкакви забикалки, на което той ми отговори съ: „нѣма нищо“. Тогава азъ му разказахъ що е било въ Балъ-Капанъ, въ Тѣпчилешовата кантора, какъ отъ правителството съмъ записанъ заедно съ Раковски и Н. М. Тошкова като комитета и че ме търсятъ, за да ме съдатъ и осждатъ като такъвъ. Тогава Прѣвосвещенний Панаретъ се обръща къмъ мене и ми каза: „и вие не се бонте? На което му отговорихъ: „Хичъ“ — Тука е море да ме фърлятъ; една минута и — свършено. Тогава прѣвосвещенний Панаретъ съ треперущъ гласъ произнесе: „азъ, брате, се боя и не мога да търпя, даже и да слушамъ

за таква нѣщо“. На тия негови слова азъ му казахъ: „не си ли споминате, що казахъ азъ въ пълень екзархийски съветъ като дойдохъ отъ Свѣта-гора, когато ме поздравихте съ добръ дошле? „Добръ ни намѣрихъ, но главата нося въ торба“, ви отговорихъ тогава. Съ това се и свърши събесѣдванието наше съ Прѣвосвещеннаго Панарета. Азъ си останахъ въ чакане на нѣкое за себе си прѣмеждане, но благодарение Богу, Промислу Божию било угодно да отклони отъ мене и това нѣщо. Обаче, до прибытие руското войнство на Санъ-Стефанъ, ние всички бѣхме всѣкога изложени на опасностъ. Когато рускитѣ войски начнаха да се явяватъ и да се съсрѣдоточатъ близу до Цариградъ, на Санъ-Стефанско пространство, съ тѣхъ се явиха и нашитѣ народни прѣдставители отъ страна на цѣлий български народъ: отъ България,

Македония, Влашко и отъ Бесарабия. [Най-послѣ пристигна и главнокомандующийтъ, Негово Императорско Височество, Великий Князь Николай Николаевичъ, съ свитата си. Подиръ нѣкой другъ денъ ние всички български архиереи и други придружавающи ни духовни лица, совокупно съ народнитѣ прѣдставители, во главе на Негово Блаженство Екзарха Иосифа, се представихме на Негово Императорско Височество Главнокомандующийтъ да го привѣтствуваме съ благополучното одержание побѣда надъ турцитѣ и да му поднесеме отъ страна на българското духовенство и българский народъ благодарителенъ адресъ.

Следва.

да се минава съ помощта на подаръци и рушвети, че през него не ще си пробиват път само онъзи, които иматъ подкрепа и „вуйчо владици“?

Оставете, господа, това срамо решение на единъ боленъ въпросъ, и се помнете да подобрите училищата си! Дайте имъ добри учители! Засилете обучението въ класовете, дайте религиозенъ духъ на семинаристичитъ и избѣгвайте всичко, което остава въ тѣхнитъ души впечатление, че на църквата хората отиватъ да служатъ само за лананица. Нека преди всичко, членоветъ на Св. Синодъ, а следъ тѣхъ и всички останали епископи, да обсъждатъ за себе си въпроса: стоятъ ли тѣ самитъ изнадлежна висота? Единъ провъроченъ изпитъ не би ли отрекълъ самитъ тѣхъ? Изпълняватъ ли тѣ за-

дълженията си по отношение на народа-църква? Свикватъ ли редовно църковенъ съборъ и изпълняватъ ли неговитъ решения? Отчитатъ ли се предъ нѣкого за разходите въ църквата? Самитъ тѣ еднакво ли извършаватъ богослужението и другитъ свои задължения, или единъ съкращаватъ службитъ, а други прекалено проточено проточено произнасятъ дори и червентитъ слова въ църковнитъ книги? Самитъ митрополити и епископи знаятъ ли църковното пѣние или отдѣлно нѣкои отъ тѣхъ не може да започне нито на единъ гласъ коя да е църковна пѣсень?

Тѣзи и редъ други въпроси почетичко си задавайте, ако искате да бждете повече полезни на себе си и на църквата въ тѣзи тежки времена.

Отзиви и бележки

Другата страна на медала.

Въ „Ц. В.“ (бр. 31), въ отдѣла „Белѣжки и отзиви“, г. И. п. Илневъ дава отзивъ по поводъ статията: „Нашата Църква“, помѣстена въ правителствения официозъ „Демократически Сговоръ“ (бр. 1410), като пише: „Не можемъ да не се радваме отъ съчувствието, което изказва правителствения официозъ къмъ Бѣл. църква.“

Това добре. Радваме се и ние. Но чудното е защо „Ц. В.“ въ тоя си отдѣлъ, не пише нищо, когато за Църквата, респективно нейнитъ представители, се пишатъ нелесни работи, които, като ги чете човѣкъ, навѣватъ скръбъ на душата. При това, тия работи се пишатъ не въ пратинии вестници эле настроени къмъ родната ни Църква, а напротивъ, въ вестници, които сж близко до правителствения срѣди. Ние тукъ посочваме на нѣколко такива статии, които сж излѣзли, когато „Ц. В.“ бѣше въ ваканция, та може би, редакторитъ и сътрудницитъ му не сж имали възможность да ги четатъ, защото бѣха далече въ курортитъ и си набавяха сили за нова интензивна работа въ църковно-общественото поле. Надѣваме се, че при възобновени сили и добъръ хоноръръ ще четемъ „отзиви и белѣжки“ върху следнитъ статии: „Черковни работи“, („Миръ“ бр. 8444); „Пакъ въ трамвая“ („Миръ“ бр. 8451), въ която се пише: „Това не е сега свято мѣсто. Това е вертепъ!“ (Отнася се за Рилския манастиръ), „Църквата не е на поста си. Синодътъ бездействува“ („Нац. подемъ бр. 28)

Дългъ се налага и на другъ печатанъ органъ, който се издава въ столицата и редовно въ него се хроникиратъ посещенията на голѣми хора до голѣмъ човѣкъ, да влезе и той въ ролята си, за да оправдае своето заглавие, защото вестницитъ, които изнасятъ горнитъ печални факти се издаватъ също въ столицата. Кога, ако не сега, ще застане на поста си?

Едно самоизобличение.

„Ц. В.“ въ статията: „Борба съ сектанството“ отъ г. Б. Н. Б., пише: „Имаме достатъчни подготвени и високопросветени духовни лица, чийто сили и способности не се използватъ добре.“ (к. н.)

Ето една неопровержима истина, едно изобличение за Св. Синодъ, което констатира самиятъ неговъ официаленъ органъ. Горещо благодаримъ на г. Б. Н. Б. за тая му откровеностъ. Ще има ли, обаче, кой да обърне сериозно внимание на тая горчива истина? Напълно сме убедени, че не! Защото, направената констатация отъ г. Б. Н. Б. ще отминавали и други такива отъ подобенъ редъ.

Въ потвърждение на тая мисль може да ни послужи и обстоятелството, че нѣкои твърдятъ, какво църквата ни нѣма нужда отъ „своеобразни“ духовни лица. Но затова пъкъ, чудни на църквата ведомствено много добре използватъ тѣхнитъ

сили и способности. Жалко, но фактъ!

За единъ бившъ Архимандритъ.

Смиловиятъ в. „Независимость“ отъ 20 того, въ отдѣла „Отзиви“ пише за „единъ бившъ Архимандритъ, чийто действо въ Швейцария презъ войната е познато.“ (к. н.) Името на тоя „бившъ“ Архимандритъ се замѣсва съ осждения за шпионажъ Коста Тодоровъ.

За честта на българското духовенство, нравственъ дългъ се налага на Св. Синодъ да издири, кой е тоя „бившъ“ Архимандритъ, ако това до сега не е сторилъ, числи ли се той къмъ клира на Българската Църква или за познатата му презъ войната дейность въ Швейцария е тегленъ подъ отговорность. Свещенството иска да знае, кой е тоя „бившъ“ Архимандритъ, защото до сега не му е известно нѣкой Архимандритъ да е сжденъ и осжденъ, за да бжде сега „бившъ“.

Не бива Св. Синодъ да остави тоя въпросъ откритъ, защото иначе у обществото се слага убеждението, че той търпи въ ведомството си лица, уронващи авторитета на нашия клиръ.

Църковенъ ежедневникъ.

Въ колонитъ на „Ц. В.“ наново се повдига въпросъ за издаването на единъ църковенъ ежедневникъ. Отправятъ се и пожелания, щото това скоро да стане свършено дѣло.

Дано, ще кажемъ и ние. Само да не би и неговата сждба да бжде такава, каквато бѣ и на другъ единъ подобенъ ежедневникъ, който излизаще преди нѣколко години? Думата ни е за в. „Правда“, която не оправдава своето название. Какъ? Има думата „Ц. В.“.

Едно мнение.

По нареждане на Св. Синодъ, презъ м. Ноември т. г. ще станатъ въ страната избори за епархийски духовни избиратели, вмѣсто досегашнитъ, чийто четиригодишенъ мандатъ изтича.

По тоя случай, не ще бжде излишно да кажемъ нѣколко думи, които биха били полезни за всички ни. А тѣ се състоятъ въ следното:

Въ всички избори, каквото обществено значение и да иматъ тѣ, се съблюдаватъ известни правила, които гарантиратъ нуждната свобода и неинтересованостъ. Така напримѣръ, за председатели на изборнитъ бюра биватъ определяни лица, които не фигуриратъ въ никоя листа за кандидати. А останалитъ членове, въ повечето случаи сж хора безъ открити или явна политическа дейность въ сѣществото.

Изглежда, че само у насъ не е така. Известно е, че мнозина Архирейски Н-ци, както и епархийски съветници сж и кандидати за епархийски избиратели. Нѣщо повече, кандидатътъ Арх. Н-къ е и председателъ на изборното бюро. А и останалитъ членове на последното сж такива.

При това положение, кой ще даде

гарантия за една чистота въ така произвежданитъ избори? Може ли да се допусне, че ще има нуждната свобода?

Спомяне си, че преди четири години, когато се произвеждаха избори за епарх. духовни избиратели, единъ Арх. Н-къ, председателъ на изборното бюро и самъ кандидатъ, бѣ изискалъ отъ всички подведомствени свои църковни настоятелства да му се изпратятъ пълномощията на избранитъ делегати на сжщитъ н-ва, за да ги прегледа и оформи, съгласно закона. Въ сжщностъ, той цѣлеше да се явятъ предъ него всички делегати, за да имъ даде бюлетинка, а по събранитъ отъ него пълномощия да вика избирателитъ да упражнятъ правото си. Спомяне си още, че по тоя изборъ имаше голѣма разправа, пъкъ и Епархийския Архирей пиша остро писмо на своя пълномощникъ.

За да се избѣгнатъ въ предстоящитъ избори подобни аномалии, както и да се гарантира свободата на всѣки избирателъ, нужно е:

1. Или Арх. Н-ци да не бждатъ кандидати за епарх. духовни избиратели, като представители и пълномощници на духовната власть, нѣщо, което ще имъ отнеме пъкъ едно законно право, или

2. Арх. Н-къ да бжде председателъ на изборно бюро въ друга духовна околия, където се предполага, че не ще може да упражни своята власть. Едно размиштане въ всѣки случай е нужно. Това трѣбва да стане, за да не се случватъ нежелателни инциденти.

Желаемъ и други да се изкажатъ по подигнатия въпросъ.

Тридесетъ и петъ годишенъ юбилей на епархийски съветникъ.

Въ околийското си събрание на 18 того свещеницитъ отъ Ловчанската околия взели решение да се отпразнува на 28 текущи месецъ октомври 35 годишенъ юбилей на Свещеноикономъ Иванъ Янковъ отъ гр. Ловечъ, по случай служенето му толкова време като членъ на Ловчанския Епархийски Духовенъ Съветъ/Избранъ билъ и комитетъ, който да нареди програма на празненството.

Свещеноикономъ Иванъ Янковъ е избранъ и служилъ надъ 35 години, като Епархийски Съветникъ. Това е една редкость. Едва ли би имало другъ подобенъ случай. Въ това си дългогодишно сѣвѣтничество той е билъ съработникъ на следнитъ управляющитъ, презъ разни времена, Епархията Архирей: На Охридско-Пловдивския Митрополитъ Натанаила; отъ който е билъ и ржкоположенъ на 2 юни 1888 година; на Великий Епископъ, а по сѣтне Софийски Митрополитъ Партений; на Брѣгалничкия Епископъ, сетне Търновски Митрополитъ Антимъ; на Пловдивския Митрополитъ Максимъ; на Браничкия Епископъ, а сега Врачански Митрополитъ Климентъ; Намѣстникъ-Председателъ на Св. Синодъ, и днесъ е съработникъ на Браничкия Епископъ Максимъ.

Първото му избиране е станало на 9/II 1890 година. Отъ тогава до днесъ той непрекъснато е преизбиранъ. Утвърденъ билъ съ указъ № 16 отъ 28/II 1891 година, съобщено съ синодно писмо № 158 отъ 4/III 1891 година. Участвувалъ е въ първото заседание на Епархийския Духовенъ Съветъ на 28/III 1891 година. Билъ е делегатъ въ първия и втория конгреси въ общитъ събрания на свещеническитъ братства и представителъ въ втория Църковно-Народенъ Съборъ.

Остъръ бръсначь.

(Басня отъ Ив. Криловъ, писана преди сто години. Посвещава се на Св. Синодъ).

Застигнахме единъ пътничекъ по едно шосе. Пътничекътъ се указа познатъ. Прибрахме се звездно съ него да نوشуваме.

Сутринта азъ, още не станалъ отъ леглото, слушамъ тревога. Вечерята легнахме живи и здрави, а сега — само пѣшкани и оккани.

— Що ти е, мили мой? Да не би да си боленъ?

— Охъ, нищо! Бръсна се!
— Какъ? Нима само отъ бръснае?
Ставамъ и какво да видя? Приятельтъ ми стои предъ огледалото и прави такива гримаси, като че кожата му дератъ. Като разбрахъ, каква е работата, казвамъ му: „Ти самъ се измъчвашъ. Я погледни! Това не е бръсначь, а костура. Съ него нѣма да се обръснешъ, а само ще се одерешъ“.

— Охъ, братко, — отвръща другарьтъ му — признавамъ, че бръснача ми е тѣпъ! Какъ мога да не знамъ това? Нима съмъ толкова глупавъ! Но отъ остъръ бръсначь много се боя да се не порежа.

— А азъ те увѣрявамъ, драги мой, че съ тѣпъ бръсначь по-скоро ще се изрешешъ, а съ остъръ ще се обръснешъ хубаво, само че трѣбва да умѣешъ да го владѣешъ.

Мога да ви разясня моя разказъ: Не е ли вѣрно, че има мнозина, които се страхуватъ да признаятъ, че се боятъ отъ умни хора и за туй по-охотно гърсатъ при себе си глупци?

Кратки съобщения.

На 2 того се е поминалъ въ гр. Бургазъ, Протосингела, на Св. Сливенска Митрополия, Негово Високопреподобие Архимандритъ Антимъ Димовъ.

Църквата ни губи единъ скроменъ клирикъ, който притежаваше и добра душа.

Богъ да го прости!

Плановетъ за съюзната ко-чивна станция въ гр. Месемврия сж готови. Въ най-скоро време ще се произведе търгъ и отдаде на предприемачъ по-стройката.

На Негово Благоговейство свещ. Дим. п. Савовъ, служащъ съ с. Новъ градецъ, Варненско, е дадена заслужено офикията „Протоиерей“, за гдето той съ едно редко постоянство сполучи да издигне въ селото си Божественъ храмъ на стойность два и половина милиона лева.

Нашитъ братски привети на о. Димитра.

НАША ПОЩА

Получи се абонамента отъ:

Свещ. Х. Н. — К. — сумата 560 лв.; Свещ. А. Г. П. — Р. — 640 лв.; Б. Д. — с. Б. — 40 лева; Свещ. В. И. Б. — Д. — 80 лева; Свещ. В. п. Х. — с. К. — 80 лв.; Свещ. Ю. Д. М. — Р. — 80 лв.; на които изказваме своята задължена признателность.

Свещ. Х. Н. — К. Новитъ абонати записали. Благодаримъ за труда. Ще направимъ нуждната справка.

Свещ. Г. П. — с. Б. Благодаримъ. Ще бжде. Побързай съ абонамента.

Свещ. Д. И. М. — с. Всичко ще се употрѣби. Дерзай!

Свещ. С. Х. — с. Д. С. Помогнаме ги и ще ги помѣстваме за въ бждаше. Благодаримъ.

Свещ. Х. В. — с. Д. С. Вѣрно е това, що ти е съобщено. За другото — пиши по-подробно. Мнението си ще дадемъ писмено. Ще се видимъ.

Редакцията известява на всички свои абонати:

1) че вестникътъ не ще излиза редовно всѣка седмица, за да се изпълни годишнината му до края на м. Декември, Отъ 1 Януарий ще почне да излиза редовно и безъ прекъсвания.

2) че мнозина отъ неплатилитъ абонати ни причиняватъ мъка и незаслужени претяствия въ редовното издание на вестника. Молихме ги много пъти да се издѣлжатъ. Малцина сториха това. Поставени сме въ твърде деликатно положение. Повече не ще ги молимъ. Ако сж хора съ съвестъ, нека сами сждатъ за своето нехайство.

3) Всички събрани абонamenti да ни се изпратятъ веднага. Ще бждемъ особено доволни, ако съ време стане това.

4) На всички изправни абонати изказваме своята публична признателность. Тѣхнитъ имена ще бждатъ оповестени като морална отъ наша страна отплата. Богъ да ги възнагради за усърдието имъ.